

LAUDATIO

Tenia ganes que arribés aquest dia de Pentecosta d'enguany. Era, per a mi, com un deute pendent. De fa anys sabíem que, a València, hi havia un grup d'una delicada modèstia evangèlica, amb el qual, sense tractar-nos i sense gairebé conèixer-nos, manteníem una íntima sintonia. Permeteu-me que comente, com un detall curiós, que fa temps, allà pels anys setanta, en l'agonia del franquisme, alguns dels que hui ens reunim ací, érem una àmplia colla (aleshores d'una cinquantena de joves) que casualment ens reconeixíem com a Grup del Dissabte. Ens reuníem al col·legi de la Consolació d'ací i provàvem de sintonitzar amb l'evangeli, tot escrutant allò que créiem que eren els 'signes dels temps'. Al mateix temps, naturalment, confabulàvem contra el règim en les seues darreres glopades.

Allò ja va passar, com totes les coses, i ara sou vosaltres el nou, i únic, Grup del Dissabte. Benvinguts! Amb renovada sensibilitat, aquell grup que inicialment era exclusivament clerical, el vostre, ara abraça laics, homes i dones, que segurament hi deveu aportar la millor contribució. Com a mostra, ací us tenim a vosaltres, Xavier i Dolors, com a únics representants del Grup del Dissabte, uns bons laics, un matrimoni feliç, pares de quatre fills i avis d'innombrables néts. Gràcies per haver vingut.

No es pot parlar del Grup Cristià del Dissabte sense nomenar, d'entre els nostres germans majors que ja ens han deixat, persones tan decisives en la nostra església valenciana, com Josep Antoni Comes, Julio Ciges, el professor Daniel Pla o José Luis Lazkanoiturburu. I, entre els encara actius, l'incombustible Antoni Duato, amb més de 90 anys, ànima d'*Iglesia viva* i de la web *Atrio*; també el professor Ximo Garcia Roca; Honori Pasqual, Joan Almela, ànima del *Proyecto Hombre*, el jesuïta Albert Guerrero, al costat dels immigrants; Demetrio Orte; sense oblidar, d'entre els laics, Francesc Aracil, que l'any passat distingírem amb l'Honor Pentecosta.

Tots a una per un Església en constant procés de renovació, una església progressista, dels pobres i per als pobres, els marginats i els descartats, una església que els renta els peus, com fa a arrastrons, si cal, el bon papa Francesc. L'única església creïble per al món, l'única que pot aplegar la joventut i la infància que sembla que hem perdut (inclosos els nostres fills i nets), aquella església que ressuscita de la creu després de carregar amb el pecat del món. L'església, diria, purificada dolorosament durant els segles XX i XXI, i que s'enfila, serena, sense fixar-se en les enquestes, ni en els resultats, ni en els èxits, només amb l'obsessió de servir i

d'estimar, com féu Jesús, que passà pel món fent el bé als que se sentien desfets.

Xavier i Dolors, més que amics, germans. Esta modesta comunitat de Missa d'Onze de Santa Maria vos reconeix i vos proclama honor d'esta església que va nàixer un dia a Pentecosta, parlant la llengua de tots els pobles. Allà on sigueu, compteu que hi serà el nostre esperit, en comunió de fe, d'esperança en un bon projecte comú.